

АЛФРЕД ДЪО ВИНИ РОГЪТ

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

Обичам звук на рог в гората вечерта,
откликваш, на сърна, посрещнала смъртта,
или понесъл зов прощален на ловеца,
от лист на лист навред разпръсван със ветреца.

И колко пъти сам в среднощния покой
дочувах да звучи и да проплаква той!
И вярвах, че това е призив, като тоя,
след който рицар смел геройски гинел в боя.

Лазурни планини, познавам ви добре!
Скали на Фразона и циркус Марборе!
О извори, реки, порои вечно млади,
от пиренейски сняг пенливи водопади!

На два сезона трон, о връх невъзмутим,
с корона ледове над свеж тревист килим!
Човек да седне тук — оттук да слуша трябва
зовът печален как в далечен ек отслабва.

И пътник неведнъж във тих вечерен час
разбужда звучен ек със този тръбен глас;
приглася с меден звън на песента му стара
по някое звънче от близката кошара.

Внимателна сърна не се спасява с бяг,
а неподвижна бди над стръмния овраг
и водопадът глух, в печален блян унесен,
към древния романс прибавя вечна песен.

Души на рицари, във кой ли сте чертог?
Не е ли ваш гласът на този скръбен рог?
Изглежда, Ронсево, че в урвата ти дива

в спокойствие Ролан все още не почива?

II

*Загинаха до крак в борба до сетен дъх.
Остана само той на кървавия връх,
но още всява страх в сганта хилядолика.
„Предай се, ще умреш! — Оливие му вика. —*

*Бойците ти лежат в потока — ей ги там!“
Отвръща с тигров рев Ролан: „Ще се предам
о, африканецо, в ръцете ви злодейски,
когато рухнат там скалите Пиренейски!“*

*„Тогава се предай!“ — и мавърът свали
с могъщ замах една от тежките скали.
Със грохот падна тя сред бездната дълбока
и нейните елхи разпениха потока.*

*„Сполай — крещи Ролан, — че път ми очерта!“
След туй с една ръка го хвърля в пропастта —
същински великан в минутата сурова,
и вражеската сган да хукне е готова.*

III

*А Карл Велики сред велможите без страх
се връща в този миг, говорейки със тях.
Напредват бързо те, така че недалече
и Люз, и Аржелес се забелязват вече.*

*Войската във възторг ликува. Трубадур
подхваща песен за върбите на Адур
и френско вино пак във чашите се мярка;
войник със гръмък смях говори на овчарка.*

*На стража е Ролан — не плашат ги беди.
На своя черен кон небрежно си седи*

Тюрпен, но изведнъж с тревога се заклати,
протегнал във ръце ковчеже с моци свити.

„От огнен облак, Сир, в небето виждам дим:
да спрем, че бога с грях голям ще разгневим.
Кълна се в Сен Дени, душите на умрели
минават с огнен лик във висините бели.

Отекна двоен гръм и втори път го чух.“
Тогавя звук от рог се чу — далечен, глух.
Владетелят се взря назад в далечината
и своя боен кон възпря за миг с юздата.

„Не чухте ли това?“ — попита. „Да, зове
стадата си овчар под тези върхове —
отвърна му Тюрпен — или с вълшебна сила
говори Оберон на феята си мила.“

Отново тръгва Карл, но чело е навел,
от грижа помрачен е погледът му смел.
За зла измяна той помисля си и ето
че пак зовът на рог отеква из полето.

„Нещастие! Ролан! А щом тръби към мен
за помощ, значи, той е смъртно ранен.
О рицари, назад се връщайте — земята
испанска пак под нас в уплаха да се мята!“

IV

С разпенени коне пристигат те. Какво
ще видят долу — там, където Ронсево
се къпе в късен здрач? Съглеждат те веднага:
войската на врага към хоризонта бяга.

„Тюрпен, какво видя в потока снежнобял?“
„Двамина рицари — умиращ и умрял.
Над тях тежи една скала непоклатима.

*По-силният в дланта си рог пречупен има —
издъхвайки, към нас е пращал своя зов!“*

Как тъжен е звукът от рог в леса суров!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.